

υπό Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δαυκός
 ΑΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ
 [Μετάφρασις Γ. Ζωχίου.]

446.

Αἱ τῆς αἰσχύνης καὶ τῆς ζήλοτυπίας ἀλγηδόνες εἶναι καθ' ὑπερβολὴν ὀξείαι, διότι ἡ ματαιότης δὲν χρησιμεύει πρὸς ἀνακούφισιν αὐτῶν.

447.

Τὸ πρεπόντως προσφέρεσθαι ὁ ἐλάχιστος εἶναι νόμος, τοὺς πλείστους ὁμοῦς ἔχει ὀπαδοῦς.

448.

Ὁ ὀρθὸς νοῦς εὐχερέστερον μὲν ἔπεται, δυσχερέστερον δὲ ἡγεῖται τῶν ἐχόντων νοῦν διεστραμμένων.

449.

Ὅταν ἡ τύχη ἀπροσδοκῆτως ἀναφέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς θέσιν ὑψηλὴν, εἰς ἣν οὔτε αὐτὴ κατὰ βαθμοὺς αὐτὸν ὕψωσεν, οὔτε αὐτὸς διὰ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἐλπίδων αὐτοῦ ἀνέβη, σχεδὸν ἀδύνατον εἶναι νὰ σπρηχθῆ ὅπου ἔφθασε καὶ νὰ δεῖξῃ, ὅτι εἶναι ἄξιος τῶν εὐεργεσιῶν τῆς τύχης.

450.

Πολλάκις κατὰ τοσοῦτον ἡ υπερηφάνεια αὐξάνει, καθ' ὅσον ἀπὸ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἐλαττωμάτων ὁ ἄνθρωπος ἀφαιρεῖ.

451.

Δὲν ὑπάρχει μωρὸς ὀκληρότερος τοῦ μὴ πάντῃ μωροῦ.

452.

Οὐδεὶς κατ' οὐδὲν προτέρημα νομίζει ἑαυτὸν κατώτερον τοῦ ἀνδρός, ὃν διαφερόντως τιμᾷ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὅτε ποτὲ ὁ βασιλεὺς Ὁθων εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Οἴτης, εἶπε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν, τὸν διοικοῦντα ἀπόσπασμα ὀροφυλάκων.—Αὐτὴ εἶνε ἡ θέσις ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς κατέρριψε τὸν Δίξαν;—Μαγαλειότατε, μὲ συμπάθειο ποῦ δὲν ἠξέσωρα καλά, ἀπήντησεν, ὁ γέρον ἀξιωματικὸς νὰ ῥωτήσουμε τὸν Βελέντζα ποῦ εἶναι ἀρχαιότερος ἰστὴν καταδιώξει τῆς λησείας.

Περίεργος σύμπτωσις.—Ἡ Ἀφροδίτη μετέβη εἰς Λουδῶρον καὶ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸ Βατικανόν· ὁ Ἑρμῆς ὁμοῦς, ὁ γνήσιος θεὸς τῆς ἐλληνικῆς εὐφυΐας, παρέμεινε πιστὸς εἰς τὸ κλασσικὸν τῆς Ἑλλάδος ἔδαφος.

ΓΩΝΑΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

[Ἐκ τοῦ ῥωσικοῦ].

Ἐν τῷ εἰρηνοδικεῖῳ.

Εἰρηνοδικῆς. Διατὶ ἐχώρισες τὴν πρώτην σου γυναῖκα;

Κατηγοροῦμενος. Διότι ἐφαρμάκωσες τὴν ζωὴν μου.

Εἰρηνοδικῆς. Τότε πῶς ἔλαβες δευτέραν γυ-

ναῖκα, μετὰ τὸ δυστυχὲς τοῦτο παράδειγμα; Κατηγοροῦμενος. Τὴν ἔλαβον, κύριε δικαστᾶ, ὡς ἀντιφάρμακον.

*

*

—Τί ἔχεις, ἔλεγε κύριός τις πρὸς τὸν μάγειρόν του ὃν εὔρε κλαίοντα.

—Ἄχ! ἀφεντικὸ, λέγουν ὅτι ὕστερα ἀπὸ ἴλιγαις ἡμέραις θὰ καταστραφῆ ὁ κόσμος· τὰ ζῶα θὰ χαθοῦν τὴν ἐρχομένην πέμπτην καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸ σάββατον.

—Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος, καὶ ποιὸς τότε θὰ μοῦ μαγειρεύσῃ τὴν παρασκευὴν;

Ἐν Μαριανουπόλει.

Α. Α. Ρ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ λεγομένη «μάθησις» παρέχει εἰς τὸν μέλλοντα νὰ βαδίσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὰ σανδάλια, ἀκόμη, ἂν θέλετε, καὶ τὰ ὑποδήματα· ἀλλὰ μόνη ἡ «ἀγωγή» παράγει καὶ ἀναπτύσσει τοὺς πόδας. Ἡ πρώτη ὑποδύει καλὰ τοὺς πόδας μας, ἀλλ' ἡ δευτέρα μόνη μᾶς διδάσκει νὰ βαδίζωμεν.

Ὁ μακαρὶτις Π. Ἀραβαντινὸς μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ περὶ Ἡπείρου σπουδαίων μελετῶν ἐφιλοπόνησε καὶ πολύτιμον «Συλλογὴν δημοδῶν Ἡπειρωτικῶν ἄσμάτων», πρὸ μικροῦ ἐκδοθεῖσαν παρὰ τῶν φιλοτίμων αὐτοῦ υἱῶν. Ἐκ τῆς συλλογῆς ταύτης ἀπεσπάσαμεν τὸ ἐπόμενον ἄσμα. Παραλλαγὴν τοῦ ἄσματος τούτου ἐδημοσίευσεν ἡ Ἐστία ἐν τῷ Β' τόμῳ αὐτῆς, σελ. 672.

Σ. τ. Δ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Μαλαματένιος ἀργαλειὸς κ' ἐλεφαντένιο χτένι, κ' ἓνα κορμὶ ἀγγελικὸ κᾶθεται καὶ γυφαίνει. Πραγματευτὴς ἐδιάβαινε 'ς τὸ μαῦρό του καθβάλα, κοντοκρατᾷ τὸ μαῦρό του καὶ τῆνε χαιρετάει.

—Καλὴ σου ἡμέρα, κόρη μου.—Καλῶς τὸν ξέν' ὀποῦρθε.

—Κόρη, γὰρ δὲν παντρεύεσαι, δὲν παίρνεις καλλιχάρι;

—Κάλλιο νὰ σκάσῃ ὁ μαῦρός σου, παρὰ τὸ λόγ' ὀποῦπες!

Ἄντρα 'χω γὰρ τὴν ξενιτειὰ καὶ δέκα χρόνους λείπει, ἀκόμα δυὸ τὸν καρτερῶ, 'ς τοὺς τρεῖς τὸν παντεχάινω, καὶ μέσ' τοὺς τρεῖς ἂν δὲν ἐρθῇ, τὰ μαῦρα θὰ φορέσω.

—Κόρη μ', ἀπέθαν' ἄντρας σου ἐδῶ καὶ πέντε χρόνους, κ' ἐγὼ τοῦ δάνεισα πανί, μοῦπε νὰ μοῦ τὸ δώσῃς, ἐγὼ κερὶ τοῦ δάνεισα, μοῦπε νὰ με πλερώσῃς,

ἐγὼ φιλὶ τοῦ δάνεισα, μοῦπε νὰ μοῦ τὸ δώσῃς.

—Πανί, κερὶ ἂν τοῦ δάνεισες, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ δώσω, μὰ τὸ φιλὶ, ἂν τοῦ δάνεισες, αὐτὸς νὰ σοῦ τὸ δώσῃ.

—Κόρη, ἐγὼ εἶμ' ἄντρας σου, ἐγὼ εἶμαι κ' ὁ καλὸς σου.

—Ἄν ἦς ἐσὺ ὁ ἄντρας μου, ἂν ἦσαι σὺ ὁ ἴδιος,

'πὲς τὰ σημάδια τοῦ σπιτιοῦ καὶ τότες νὰ πιστέψω.

—Ἐχεις μηλῆ 'ς τὴν πόρτα σου, μηλῆ μὲς τὴν αὐ-

[λὴ σου,

ἔχεις καὶ χρυσοκάντυλο μέσα 'ς τὴν κἀμαρὴ σου.

—Αὐτὰ τὰ ξέρ' ἡ γειτονιά, τὰ ξέρ' ὁ κόσμος ὅλος·

'πὲς μου σημάδια τοῦ κορμιοῦ καὶ τότες νὰ πιστέψω.

—Ἐχεις ἑλῆ 'ς τὰ στήθη σου κ' ἑλῆ 'ς τὴν ἀμασχάλη,

κ' ἀνάμεσα 'ς τὰ δυὸ βυζιά σπυρὶ μαργαριτάρι.

—Ἐσὺ, ἐσ' εἶς ὁ ἄντρας μου, ἔλα 'ς τὴν ἀγκαλιά μου.

Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα, Ψ, ἀπαράλλακτα ὁ ποιη-

της περιγράφει τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Ὀδυσσεὺς παρὰ τῆς Πηνελόπης, καὶ παραπλήσιον τούτου γινώρισμα λαμβάνει ὁ γέρον Λαέρτιος παρὰ τοῦ υἱοῦ του, ἐν τῇ αὐτῇ ῥαψωδίᾳ.

Ὁ Chateaubriand ἀναγνούς τὸ ἐν τῇ συλλογῇ Μαρκέλλου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἄσμα, εἶπε τὰ ἑξῆς: «ἡ ἀπλότης καὶ χάρις τοῦ ἄσματος τούτου δὲν ἀπαντᾶται μῆτε εἰς τὸν Θεόκριτον καὶ τὸν Βιργίλιον, διότι τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐγγεγραμμένην μελαγχολίαν καὶ ἀγνότητα μόνος ὁ χριστιανισμὸς δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ. Ὁ ποιητὴς τοῦ λαοῦ, τέκνον τῆς φύσεως, διγαγεῖται καὶ ζωγραφίζει ἀκριβῶς ὅ, τι ἀκούει καὶ βλέπει. Ἡμεῖς, ἀπ' ἐναντίας, ἐπιδιώκομεν ἀπαύστως τὸ ἰδιανικόν· ἐκεῖνος ἀδυνατεῖ νὰ ψευδοῖ· ἡμεῖς, ἐάν δὲν ψευδοῦμεθα, μεγαλοποιούμεεν ὁμῶς τὰ πράγματα. Παρὰ τῷ λαῷ ἡ ποίησις εἶνε φωνὴ τῆς καρδίας· παρ' ἡμῖν κατέστη ἄγων τῆς φαντασίας.»

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Περίεργος χειρουργικὴ ἐγχείρησις. Ἐγένετο ἐσχάτως ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς Καλῆς Θεᾶς (τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν). Νέου τινὸς, ὀνόματι Θωμά Κούλτερ, ἡ ρίσις εἶχε καταβρωθῆ ὑπὸ καρκίνου. Τῇ ἐπιμόνῳ δὲ αὐτοῦ αἰτήσῃ ἡ ρίσις αὐτῇ ἀντικατεστάθη. Ἡ τεχνητὴ αὕτη ἀντικατάστασις τῆς ρίνος δὲν γίνεται τῶρα πρώτην φοράν, ὅπως γνωρίζουσιν ὅσοι ἀνέγνωσαν «τὴν ῥίνα τοῦ συμβολαιογράφου» τοῦ Ἐδμόνδου Ἀβούτ, ἀλλ' αἱ δύο ἀντικαταστάσεις δὲν ὁμοιάζουσι καὶ κατὰ πάντα. Ἡ τεχνητὴ ρίσις τοῦ συμβολαιογράφου εἶχε ἀποκοπῆ ἀπὸ τὸ σαρκωδέστερον μέρος ἐνὸς Ἀρούερνου, ἐν ᾧ ἡ τεχνητὴ ρίσις τοῦ νέου Κούλτερ κατεσκέυασθη ἐξ ἐνὸς τῶν ἰδίων του δακτύλων. Ὁ μέσος δακτύλος κατεψύγη τεχνητῶς, ἀφρέθη ὁ ὄνυξ, ἡ πληγὴ ἐπουλώθη, αἱ δύο ἀνώτεραί φάλαγγες τοῦ δακτύλου ἀπεκόπησαν, διευροφώθησαν εἰς σχῆμα ρίνος, καὶ προσεῤῥάφησαν ἐκατέρωθεν πρὸς τὸ δέρμα καθ' ὃ μέρος τοῦ προσώπου εὐρίσκεται ἡ ρίσις. Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἔγεινεν ἡ ἐγχείρησις αὕτη, καὶ ἤδη ἡ φύσις συνεργεῖ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, διότι τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου, τὸ μεταμορφωθὲν εἰς ῥίνα, προσέκοψεν εἰς τε μέγεθος καὶ εἰς κάλλος. Ὁ ἐπιδέξιός χειρουργός ἐλπίζει ὅτι ἡ ἐπιτυχία ἔσται πλήρης. Ὁ μόνος φόβος εἶνε μὴ ἐξαίφνης μίαι ἡμέραν ὁ ἐκρικζωθεὶς ὄνυξ ἀναφυῆ σάλιν διὰ τὴν μακροχρόνιον ἕξιν, ὅπερ ἐάν συμβῆ, ὁ κ. Κούλτερ θὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ φέρῃ ὄνυκα εἰς τὸ ἄκρον τῆς ρίνος τοῦ ἐφ' ὄρου ζωῆς. Ἀλλὰ τὸ μικρόν τοῦτο δυσάρεστον εἶνε οὐδαμινόν, ὅταν συγκριθῇ πρὸς τὴν πλήρῃ στέρησιν τῆς ρίνος.

Ἐν τῇ βρετανικῇ Κολουμβίᾳ ὁ κ. Κόσμος, μέλος τῆς κοινοβουλευτικῆς μειονότητος, ἀπήγγειλεν ἐσχάτως τὴν μακροτάτην τῶν ἀγορεύσεων. Νομοσχεδιόν τι θὰ ἀπέβαλλε πᾶν κύρος, ἐάν μὴ ἐκυροῦτο μέχρι μεσημβρίας τῆς ὑ-

στεραίας· ἡ δὲ πλειονότης ἀνέβαλλε πάντοτε τὴν συζήτησίν του, ἵνα κερδήσῃ καιρὸν καὶ τὸ ἐπιψηφίση ἄνευ συζητήσεων. Ὁ κ. Κόσμος ἤρξατο ἀγορεύων τῇ 10 πρώτῃ ὥρᾳ τῆς προτε-ραίας, μετὰ πολλῆς βραδύτητος, πραότητος καὶ ἀταραξίας· κατ' ἀρχὰς οἱ ἀντίπαλοι κατεγέλων καὶ ἐσκωπτοῦν αὐτόν, εἶτα δὲ ἐνόησαν τὸ μὴ χάνειν αὐτόν. Ἦλθεν ἡ ἐσπέρα, ἀνήφθησαν τὰ φῶτα, ὁ δὲ κ. Κόσμος ἤνοιξε φάκελον 200 ἐγγράφων καὶ τὰ ἀνεγίνωσκε βραδέως. Τὰ μέλη τῆς πλειονότητος ἀπῆλθον κατὰ σειράν ἵνα δειπνήσωσι καὶ πάλιν ὑπέστρεψαν· τῇ πρώτῃ τῆς ἐπαύριον ἀπῆλθον ἵνα προγευματισώσιν καὶ πάλιν ἐπανῆλθον. Ἐπέστη τελευταῖον ἡ μεσημέρια, ἡ δὲ πλειονότης θορυβοῦσα καὶ βλασφημοῦσα ὁμολόγησεν, ὅτι ἠτήθη ὑφ' ἐνὸς μόνου, ὅστις, καίπερ ἐξηνητημένος τὰς δυνάμεις, ἐλάλησεν ἐπὶ 26 ὥρας ἄνευ διακοπῆς.

Τῇ πρώτῃ Ἀπριλίου ἐώρτασεν ὁ Βίσμαρκ τὴν ἑκτην καὶ ἐξηκοστὴν ἐπέτειον ἡμέρας τῶν γενεθλίων του. Ὅσον ἀφωσιώμενος φαίνεται πρὸς τὸν αὐτοκράτορα του, τοσοῦτον περιπαθῶς ἀγάπῃ αὐτόν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος, καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπισκεπτόμενος καὶ ἰδιῶν χειρὶ παραδίδων αὐτῷ τὰ αὐτοκρατορικὰ δῶρά του. Ὅμοιαν ἀγάπην χαίρει ὁ ἀρχιγραμματεὺς καὶ παρὰ τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ. Ἐμποροὶ, βιομήχανοι, ὄψοπῶλαι, ρινοπῶλαι, καπνοπῶλαι, ἀλλαντοπῶλαι κλ. ἔστειλαν ὅ, τι εἶχον καλλίτερον γέμισαντες πολλὰς ἀμάξας τοῦ σιδηροδρόμου. Πλὴν τρισχιλίων τηλεγραφήματων ἔλαβεν ὁ Βίσμαρκ ὄδᾳς κατὰ μίμησιν τοῦ Πινδάρου καὶ Ὁρατίου, καὶ ἑξαμέτρους στίχους ἑλληνισί, λατινιστί καὶ γερμανιστί, ὅστε, ἐάν ἤθελε νὰ ἀπαντήσῃ πρὸς πάντα, θὰ ἐπῆρχετο καὶ ἡ πρώτη Ἀπριλίου τοῦ 1881.

Ἡ περιφανεστάτη καὶ κατ' ἐξοχὴν φιλόφρων ὁμοθυμαδὸν τῶν μοναχικῶν κοινοτήτων, ὅσαι πατὲς συνεκροτήθησαν ἐν τοῖς κόλποις τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, εἶνε τὸ τάγμα τῶν Βενεδικτίνων, ὅπερ ἐσχάτως ἐώρτασεν ἐν τῷ παλαιῷ καὶ τῷ νέῳ κόσμῳ τὴν 14 ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τῶν γενεθλίων τοῦ ἀρχηγοῦ του ἁγ. Βενεδίκτου. Οἱ τοῦτου ὁπαδοί, ἀπὸ τῆς μεγάλης τῶν λαῶν μεταναστάσεως, ἐγκαταστάσαντες πολλὰχού τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, ἰδίως δὲ εἰς Αὐστρίαν καὶ Γαλιαν, κατόπιν δὲ καὶ εἰς Ἀμερικὴν, ἡμέρωσαν τοὺς λαοὺς διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ τῆς πάλαιου καλλιέργειας τῶν ἀγρῶν. Οἱ Βενεδικτῖνοι οὐδέποτε ἦλθον εἰς συγκρούσεις πρὸς τὴν κοσμικὴν ἀρχὴν, ἐθεράπευσαν ἀνέκαθεν τὴν μελέτην τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος καὶ παρήγαγον 15,700 συγγραφεῖς.

Τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον θὰ συμπληρωθῇ ἐν ἑκ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν θαυμάτων τοῦ αἰῶνος, ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τῆς Κολωνίας. Ἡ ἀνέγερσις αὐτοῦ ἤρξατο ἐν ἔτει 1248. Ἀλλ' ἡ ἐπι-